

Svajonų
ROMANAI

SVK
SICILIJOS KOREČIAI

CAITLIN CREWS

Išbandymas skandalu

Kuo galingesnė šeima... tuo tamsesnės jos paslaptys

Caitlin Crews

IŠBANDYMAS SKANDALU

Septintasis serijos
„Sicilijos Korečiai“
romanas

Versta iš Caitlin Crews, A Scandal in the Headlines, 2013

© Caitlin Crews, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

© Fotolia.com, Shutterstock.com,

viršelio nuotraukos

ISBN 978-609-406-791-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

- Po velnių, ką veiki mano laive?

Elena Kalderon suakmenėjo blizgindama prabangų tikmedžio barą viršutiniame jachtos poilsio kambaryje. Iš kitapus kambario atsklidusiame žemame griausmingame balse nuskaubė griežtas ir neginčijamas pranašumas, reikalaujantis besąlygiško paklusnumo. Nė nepakėlusi akių puikiai žinojo, kas jis. Žinojo.

Pajuto, kaip suvokimas trenkė tartum kūjis.

Aleksandras Koretis.

Jo čia neturėtų būti, - karštligiškai pamanė Elena. - Jis daugiau nei metus nesinaudojo šia jachta! Dažniausiai tik nuomodavo ją turtinigiems užsieniečiams!

- Blizginu barą, - išspaudė ji. Atsakė ramiai, kaip ir dera prabangios jachtos stiuardesei bendrauti su svečiais. Juolab su pačiu savininku. Elena vis dar neprisivertė į jį pažvelgti.

Jis šaižiai nusijuokė.

- Ar čia kažkoks juokelis?

- Ne, - ji pabarbeno pirštais į barą. - Pasak vyriausiojo stiuardo, čia tikmedis ir bugienis.

Elena nuolat sau kartodavo, kad tai, kas prieš šešis mėnesius nutiko vieno pašėlusio šokio metu, tebuvo atsitiktinumas. Labiau susijęs su vynu, muzika ir romantiška aplinka salėje, nei su vyru...

Bet jai nepavyko apgauti savęs. Ji nedrąsiai pakėlė akis.

Vyrą, už kurio nugaros ryškiai plieskė Sicilijos saulė ir dengė šešėliai, ji atpažino. Pojūčių žaibas perbėgo oda, paskui paniro gilyn, užėmė kvapą ir kažkur viduje sugaudė.

Aleksandras Koretis. Vyras, vienu šokiu sugriovęs jos gyvenimą. Vyras, kuris, kaip ji girdėjo, yra įsikūnijęs blogis, kad ir koks neįtikėtinais patrauklus būtų, kad ir kaip trauktų ją prieš jos valią. Vyras, dar blogesnis už meluojantį, smurtaujantį, į nusikaltimus linkusį buvusį sužadėtinį Nikolą.

Pabėgusi nuo Nikolo ji nedrįso kreiptis į policiją, nes bijojo jo šeimos ryšių. Nors, palyginus su Aleksandro šeima, tie ryšiai atrodė menki ir kvaili. Jie – Korečiai. Jie aukščiau įstatymų.

Tačiau Aleksandruį žengus į poilsio kambarį ir išnirus iš šešėlių, Elenai akimirksniu bejėgiškai suspaudė krūtinę – ir ne iš siaubo. Jai užgniaužė kvapą. Širdis ėmė smarkiau plakti.

Visai kaip prieš šešis mėnesius kilo troškimas patikėti, kad jis nėra blogas. Kad su juo saugu.

- Ar tai buvo bandymas pajuokauti? - griežtas balsas ir žvilgsnis nespinduliavo nė krisleliu saugumo. - Tikrai, nepaprastai juokinga. Bet tu vis dar neatsakei į mano klausimą, Elena.

Šiandien šiaip jau išskirtinai elegantiškas vyriausias Korečių žiniasklaidos grupės ir plačios imperijos paveldėtojas bei dabartinis įmonės generalinis direktorius atrodė... aplamdytas. Keistai susitaršęs: nuo netvarkingų tankių tamsių plaukų iki apibraižytų batų. Aukštas raumeningas jo stotas buvo apvilktas kostiumu, kurio švarkas perplėštas vėpsojo ties liekana tvirta krūtine. Po akimi turėjo mėlynę, veide matėsi įbrėžimų ir žaizdelių, dar labiau pabrėžiančių aristokratiškus skruostikaulius, lūpa patinusi, net krumpliai nubrozdingi. Jo griežtos ciniškos lūpos buvo niūriai suspaustos, o tamsutėlės žalios akys nuožmiai įsmeigtos. Tiesiai į ją.

Iš tikrųjų nepaprastai juokinga tai, - tuomet pamanė Elena, - kad buvo save įtikinusi, jog tuo mažai tikėtiniu atveju, jei jie susidurs šioje jachtoje, kuria, kaip ją tikino, jis retai naudojasi, jis jos neatpažins. Elena sau įteigė, kad jis

tokius gyvenimą sujaukiančius pokalbius, kokį ji stengėsi pamiršti, užmezga su kiekviena moterimi, į kurią tik nukrypsta jo akys. Kad tiesiog toks jo būdas.

Ir jei kažkuri intuityvi, grynai moteriška jos dalis kuždėjo ką kita, ji tai ignoravo.

- Aš neįsibroviau, - tarė apsimestinai ramiai.

- Aš čia dirbu.

- Nė velnio.

- Ir vis dėlto, tai tiesa, - mostelėdama parodė elegantišką rusvą sijoną, į jį sukištus švarutėlius juodus marškinėlius, laivui pritaikytus batelius. - Uniforma ir visa kita.

Tamsios akys, griežtos ir šaltos, krypo į ją. Elena prisiminė tą vakarą prieš šešis mėnesius jose regėtą ugnį, neįtikėtiną troškimą, ir to dabar jose neišvydusi pasijuto lyg nuvilta.

- Tu... kas tokia? Tarnaitė? - balsas nuskambėjo nepatikliai ir nuožmiai, o kai jis, net nepaisant sumušimų, prilygstantis nepriekaištinių vyriškų linijų ir grynų vyriškos poezijos etalonui pajudėjo jos link, Elena vos galėjo tvardyti.

Tebūnie jis prakeiktas! Kodėl jis vis dar šitaip ją veikia? Tai kėlė pasibjaurėjimą. Ji bandė save įtikinti, kad tai, ką dabar jaučia, yra

būtent pasibjaurėjimas.

- Aš stiuardėsė. Valyti - viena iš mano pareigų.

- Žinoma. O kai pasijutai apsėsta noro dizainerių sukneles ir prabangius automobilius išmainyti į tikrą darbą, greičiausiai tik iš gryo sutapimo nusprendei socialiniam eksperimentui pasirinkti būtent šią jachtą - mano jachtą?

- Nežinojau, kad ji tavo, - nežinojo, kai nusprendusi, jog žmogui, nenorinčiam, kad jį rastų, dirbti padavėja turistiniuose restoranuose pribloškiančioje Sicilijos pakrantėje pernelyg pavojinga, atsiliepė į darbo skelbimą. O dabar gailėjosi, kad sužinojusi tiesą nepakluso impulsui pabėgti. *Kodėl ji nepabėgo?* - Kai sužinojau, buvau dirbusi savaitę. Man sakė, kad tu ja retai - beveik niekada - nesinaudoji.

Reikėtų pripažinti, kad Elenai kažkodėl atrodė, jog jis jai skolingas. Jai patiko mintis, kad Aleksandras, tegu ir netiesiogiai, jai moka. Kad ir jį kažkaip paveikė tai, ką pradėjo tas šokis. Tai prilygo savotiškai galiai, o jai reikėjo bent menkiausias tos galios kruopelytės.

- Kaip keista taip rizikuoti dėl tokių niekingų pareigų, - sumurmėjo jis.

Aleksandras atsidūrė dar arčiau, stovėjo ki-

tapus baro, ir Elena sunkiai rijo seiles, kai jis uždėjo rankas ant žvilgančio paviršiaus su vos juntama geidulinga grėsme, kurios ji nenorėjo pripažinti. Jei abu stovėtų toje pačioje baro pusėje, būtų jo užspeista. Jai niekaip nesisėkė išguiti to vaizdinio iš galvos, o gal tiesiog užtvara tarp jų atrodė labai menka, nes jam taip žvelgiant kažkas jos viduje susivijo ir įsitempė.

- Darbas padorus.

- Taip, - jei tai būtų kitas žmogus, pamanytų, jog tamsžaliame jo žvilgsnyje slypi sielvartas.

- Bet tu nesi padori moteris, tiesa?

Elena nesugebėjo nuslėpti krūptelėjimo ir šią akimirką pati sau nebūtų galėjusi atsakyti, ko labiau neapkenčia - kad jis tai pastebėjo ar kad jai akivaizdžiai rūpi šio vyro nuomonė. Juk jis jos visiškai nepažįsta, jei ne tas stulbinantis, visa griauantis įtampos sprogimas, įvykęs tarp jų aname labdaros pokylyje.

Vargu, ar jis žino, kaip karčiai ji apgailestavo prisidėjusi prie to, kas tą vakarą įvyko, kaip vis dar gėdijosi taip į jį sureagavusi. Vargu, ar jis išsiaiškino, ką planavo Nikolas ir koks buvo jos vaidmuo. Liūdna, kad jis suprato, kokia akla buvo, tačiau negali būti, kad jis žino tiesą...

Juk Aleksandras visai kaip Nikolas, - negai-

lestingai priminė sau, kad ir kaip jos kūnas į ji reaguotų. Toks pat vyras, toks pat šeimos verslas, taip pat negailestingai išnaudoja visus ir viską, ką tik įmanoma. Šešis mėnesius slapstydamosi turėjo laiko pasidomėti Aleksandru Korečiu ir liūdnai pagarsėjusia Korečių šeima. Nežinia, ką jis gali žinoti apie nutrauktas konkurento Nikolo Falko sužadėtuves ir dingusią sužadėtinę ar kaip galėtų tą informaciją panaudoti.

Jai reikėtų pasisaugoti.

- Jau žinau, ką apie mane galvoji, - ištarė ji ramiai. Atsainiai. - Bet juk žmonės keičiasi.

- Aplinkybės keičiasi, - buvo neįmanoma nepajusti kartėlio balse ir tame sumuštame arogantiškame veide. Elena bandė įtikinti save, kad tai jos nėra kiek neįaudina, kad neįaučia beprotiško staiga kilusio noro siektelėti ir paliesti jo ranką. - Žmonės niekada nesikeičia.

Deja, ji žinojo, kad jis teisus. Nes jei būtų bent kiek pasikeitusi, jei per tuos bėgant ir slapstantis praleistus mėnesius būtų ko nors pasimokiusi, jos šis vyras nėra trupučio netrauktų. Būtų šaukdama pasileidusi bėgti priešinga kryptimi, liuoktelėjusi per laivo bortą ir nu-plaukusi iki Palermo krantinės, iš kurios pajudėjo daugiau nei prieš devyniasdešimt minu-

čių.

- Jei nenori, kad čia būčiau...

- Nenoriu.

Elena nurijo seiles stengdamasi išlikti rami. Privalėjo susitvardyti, nes jis galėtų viską sugadinti vienu telefono skambučiu. Tiek pakaktų Nikolui iškviesti iš Neapolio priemiestyje esančios vilos, kurioje pati tik per plauką neapsigyveno. Aleksandriui tikriausiai net patiktų vėl sviesti ją į ugnį. Kodėl gi ne? Jau kelios Korečių kartos aršiai nesutaria su Nikolo šeima. Ką reiškia dar viena auka tame kare?

Juolab kad jis ją laikė moterimi, siekiančia būti pėstininke žaidimuose, kuriuos žaidžia tokie vyrai kaip jis.

Galvok, - įsakė Elena sau. - Nustok į jį reaguoti ir pagalvok, kaip išsisukti!

- Tuomet aš, žinoma, išeisiu, - turint galvoje, ką Aleksandras mano apie ją, tikriausiai jis neabejoja, kad ji atspari grasinimams. Vadina si, ji turi elgtis būtent taip. Elena šaltai šyptelėjo. - Bet mes jūroje.

Jis sujudėjo, tik vos vos, tačiau poilsio kambaryje, regis, supleveno kitoks pavojus, pagreitindamas Elenos pulsą taip, kad tas imtų pašėlusiai tvinkseti. Tamsžalės Aleksandro

akys sužvilgo.

- Tikiuosi, kad moki plaukti.

- Taip ir neišmokau, - pamelavo ji. Palenkė galvą, flirtuodama šyptelėjo. - Ar siūlaisi pamokyti mane?

- Manau, galėčiau duoti gelbėjimosi valtį, - susimąstė jis, o akys dar ryškiau sužvilgo. - Esu tikras, kad netrukus tave išplaus į krantą. Viduržemio jūra nedidelė. - Jis kilstelėjo sumuštų lūpų kamputį. - Sąlyginai.

Elena stebėjosi, kodėl šis vyras jai vis dar atrodo toks gražus, tarytum vienas senųjų dievų, vėl atsiųstų į žemę. Laukinis ir gundantis, nors ir grasino ją išplukdyti. Tačiau suvokė, jog nevalia tikėti savo akimis, išdavikišku kūnu, nenumaldomu troškimu, spurdančiu joje ir kas sekundę vis stiprėjančiu... Elena žinojo, kas ir koks jis yra.

Neturėtų sau to vis priminti. Bet, kita vertus, nesuvokė, kodėl Aleksandro nebijo taip, kaip ėmė bijoti Nikolo, nors žinojo, kad Aleksandras kur kas pavojingesnis už pastarąjį.

- Juk neišmėsi manęs už borto, - tarė su tyliu įsitikinimu.

Oras tarp jų įsielektrino nuo kitokio jausmo, vėl jai priminusio tą lemtingą šokį. Tai, kaip

Aleksandras ją glaudė, tai, ką tiesiog suprato žvelgdama į jį. Griežtos jo lūpos dar labiau išlinko, tartum jis taip pat būtų tai pajutęs. Elena suvokė, kad taip ir buvo, visai kaip jautė anuomet.

- Žinoma, ne, - pasakė jis, o tamsios akys dar labiau patamsėjo ir jose atsirado šis tas baugesnio nei susierzinimas. Prisiminimai. Tas senas troškimas. Jai reikia pasisaugoti. - Tam turiu darbuotojų.

- Arba, - tarė ji, vėl nusišypsodama, stengdamasi stovėti ramiai ir atsainiai, - nors tai, pripažinsiu, nebūtų taip dramatiška, galėtum mane tiesiog išleisti, kai atplauksime į kitą uostą.

Tuomet jis nusijuokė ir ranka perbraukė sumuštą veidą. Susiraukė prisiminęs, kad yra kiek aplamdytas.

- Gal neaiškiai pasakiau? - Kai jis nuleido rankas, jo žvilgsnis nuožmiai ir karštai degė. Elena ir tai prisiminė. Tas žvilgsnis lygiai taip pat kaip tada ją perliejo ir užvaldė. Nutvilkė. - Nikolo Falko moteris čia nepageidaujama. Nei šitame laive, nei mano saloje, nei kur nors šalia manęs. Taigi plauk arba plūduriuok. Rinkis.

- Suprantu, - po akimirkos pasakė kalbėda-

ma taip, lyg Aleksandras jai keltų nuobodulį. Ją turėtų draskyti panika. Ji turėtų bijoti. Bet tik gūžtelėjo pečiais. – Turi atkeršyti. Aš tave atstūmiau, taigi privalai kažkaip reaguoti ir todėl išmeti mane iš jachtos, – ji pakėlė akis. – Suprantu, kad tokie vyrai kaip tu būtent taip ir elgiasi.

– Tokie vyrai kaip aš, – tyliai pakartojo Aleksandras, tartum ji būtų nusikeikusi. Vėl prabilęs jis atrodė pavargęs – nuo to kažkas jos viduje apsivertė. Bet Elena tęsė:

– Tu Koretis, – kalbėjo ji. – Abu žinome, ką tai reiškia.

– Apgailėtiną kerštą ir plaukimo pamokų tikimybę? – abejingai paklausė jis, bet tame tamsiame žvilgsnyje tūnojo šešėliai, dėl kurių jai nevalia jaudintis, kad ir koks keistas pojūtis kiltų viduje.

– Dar tai reiškia, kad garsėji kaip negailestingas ir retkarčiais žiaurus žmogus, kaip ir kiti nusikalstamo sindikato, kurį tu vadini šeima, nariai, – jos šypsena buvo trapi. – Kaip man pasisekė, kad susitikau su tavimi dviem ypatingomis progomis....